Ἔτος δεύτερον Κυριακὴ 24 Σεπτεμβρίου 1900 Ἀριθ. 82

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ Γραφεῖον τῆς «Ἀναμορφώσεως» μετεφέρθη ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου εἰς Πειραιᾶ, ὁδὸς Ἀλκιβιάδου, ἀριθμὸς 114, πλησίον τοῦ Ναοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Ὅθεν πᾶσα ἐπιστολὴ καὶ πᾶσα ἐπιταγὴ καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «Ἀναμόρφωσιν» πρέπει ναπευθύνεται τοῦ λοιποῦ πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Σπ. Μακρῆν, Συντάκτην «Ἀναμορφώσεως» εἰς Πειραιᾶ. Τηλεγραφικῶς: «Ἀναμόρφωσιν», Πειραιᾶ. Ὧραι ἐργασίας τοῦ Γραφείου: 7—11 ½ π. μ. καὶ 2½—7 ½ μ. μ.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΝ ΤΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον σχολεῖον διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν ἠθῶν καὶ τῶν χαρακτήρων ἑπομένως, ἂν αὕτη ἔχῃ ὑγιεῖς ἀρχὰς καὶ διαπνέεται ἀπὸ ὑψηλὰ φρονήματα, καὶ ἡ ἐπιρροὴ αὐτῆς θὰ ἦναι ἀγαθὴ καὶ ἀγαθοποιός. Διὰ τοῦτο μεγίστης σπουδαιότητος ζήτημα εἶναι ἡ ἐπίδρασις τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ζωῇ· διότι ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ βάσις τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἐθνῶν

Οἰκογένεια χριστιανικὴ ἔχει ἦθη αὐστηρὰ καὶ ἐγκρατῆ. Οἱ δεσμοὶ οἱ συνδέοντες τὰ μέλη αὐτῆς εἶναι ἰσχυροὶ ὑπὸ τὴν ἱερὰν τοῦ χριστιανισμοῦ εὐλογίαν. Αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα ἅγια, ἐπιβεβλημένα ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου: καθήκοντα ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως, σεβασμοῦ καὶ στοργῆς, πειθαρχίας καὶ ὑποταγῆς.

Ὁ σύζυγος εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ οἴκου, ὁ ἄρχων τῆς οἰκογενείας, ὅστις συναισθάνεται βαρεῖαν τὴν ὑποχρέωσιν οὐ μόνον τῆς τοῦ οἴκου αὐτοῦ συντηρήσεως καὶ διατροφῆς, ἀλλὰ πρὸ πάντων τῆς χειραγωγίας τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων Εἶναι αὐτὸς ὅστις θὰ δώσῃ οὐ μόνον τὸν ἄρτον καὶ τὸ ἔνδυμα καὶ τὴν στέγην, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν ἠθικὴν κατεύθυνσιν, τὴν πορείαν, ὅπως θὰ ἔλεγε ναυτικός τις, εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο σκάφος, ὅπερ καλεῖται οἰκογένεια καὶ ὅπερ ἔχει νὰ διαπλεύσῃ ἱκανὰ πελάγη καὶ ἐν γαλήνῃ καὶ ἐν τρικυμίᾳ.

Ἡ σύζυγος εἶναι ἡ ἀγαθὴ σύντροφος τοῦ ἀνδρὸς, ἡ συνεργάτις αὐτοῦ εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς γεννήσεως καὶ ἀναγεννήσεως ἀγαθῶν τέκνων, ἡ συναντιλαμβανομένη τῶν μόχθων καὶ τῶν θλίψεων αὐτοῦ καὶ συναπολαύουσα τῶν χαρῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεων αὐτοῦ· ἡ παρηγοροῦσα αὐτὸν καὶ θαρρύνουσα ἐν τῇ ἀποθαρρύνσει τῆς βιοπάλης καὶ παρηγορουμένη ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ θλίψει καὶ ταῖς οἰκογενειακαῖς ἀτυχίαις· ἡ γλυκαίνουσα τὰς πικρίας του καὶ ἀνακουφίζουσα τοὺς μόχθους του καὶ πραΰνουσα τὰς ἐξάψεις του καὶ τὸ ῥιψοκίνδυνον καὶ παράτολμον αὐτοῦ καταστέλλουσα. Εἶναι ἡ ὑποτασσομένη εἰς τὴν οἰκογενειακὴν κυριαρχίαν του, διὰ νὰ δώσῃ πρώτη τὸ παράδειγμα τῆς πειθαρχίας ἐν τῷ οἴκῳ, ἀλλ' ἐξυψουμένη καὶ ὑπὲρ τὴν ἀνδρικὴν ὑπεροχὴν διὰ τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς προσηνείας της, διὰ τῶν ὁποίων δεσπόζει ἐν τῷ οἴκῳ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Οἰκονόμος καὶ ἐργατικὴ, φίλοικος καὶ ἀξιοπρεπὴς, δὲν ἀγαπᾷ τὰς ἐπιδείξεις, δὲν σπαταλᾷ εἰς μάταια, ἀλλ' οἰκονομεῖ τὸν οἰκογενειακὸν πλοῦτον δεόντως καὶ ἐπιβάλλεται διὰ τοῦ ἀξιοπρεποῦς αὐτῆς ἤθους καὶ σύρει ἐφ' ἑαυτὴν τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ἀνδρός της καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῶν ξένων, ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν.

Τὰ τέκνα ὡσαύτως, πειθαρχικὰ καὶ ὑπήκοα εἰς τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς, μανθάνουσι τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα καὶ ἔχονται μετὰ στοργῆς τῆς οἰκογενείας, μηδέποτε τὰς πρὸς αὐτὴν ὑποχρεώσεις στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως λησμονοῦντα.

Ἐπίσης οἱ ὑπηρέται τοῦ οἴκου, συναισθανόμενοι καὶ αὐτοὶ ὅτι εἶναι μέλη κατώτερα τῆς οἰκογενείας, δὲν θεωροῦσιν αὐτὴν ξένην, διότι πρῶτοι οἱ κύριοι αὐτῶν τοῖς ὑποδεικνύουσιν ὅτι θεωροῦσιν αὐτοὺς μέλη τοῦ οἴκου, καὶ ἐργάζονται μετὰ πειθαρχίας καὶ ὑποταγῆς, μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης, διὰ τὸ ἀγαθὸν τῆς στέγης ἐκείνης, ἥτις καὶ αὐτοὺς στεγάζει.

Οὕτω μὲ τοιαῦτα μέλη ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια, μέλη γινώσκοντα τὸν ἑαυτῶν προορισμὸν καὶ τὰ καθήκοντά των, προοδεύει καὶ εὐημερεῖ καὶ ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχοῦσαν καὶ εὐημεροῦσαν βάσιν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους, ἐξ ἧς ἀπορρέει καὶ ἡ τούτων εὐτυχία καὶ εὐημερία.

Καὶ ἐν πρώτοις μὲ τὰ σώφρονα ἤθη καὶ τὴν ἐργατικότητα τῶν μελῶν αὐτῆς ἡ τοιαύτη οἰκογένεια παρέχει τὰ ὑγιέστερα μέλη εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὸ ἔθνος· διότι ἡ ὑγεία καὶ ὁ πλοῦτος εἶναι ὁ πρώτιστος κλῆρος τῆς ἀληθοῦς χριστιανικῆς οἰκογενείας. Ἡ ὑγεία, καθ' ὅσον ἡ καθαρότης τῶν ἠθῶν καὶ ἡ γαλήνη τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου εἶναι ὁ πρώτιστος συντελεστὴς πρὸς ὑγείαν· καὶ ὁ πλοῦτος, διότι ποτὲ δὲν θὰ πεινάσῃ οἰκογένεια χριστιανικὴ, τῆς ὁποίας τὰ μέλη συναισθάνονται τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἔχουσι, καὶ εἶναι σώφρονα καὶ ἐργατικὰ, οἰκονόμα καὶ τίμια. Καὶ ὀνομάζω τοῦτο πλοῦτον, διότι τῷ ὄντι τοῦτο εἶναι ἀληθῶς πλοῦτος, τὸ νὰ ἔχῃ τις τὰ αὐτάρκη καὶ νὰ γνωρίζῃ νὰ ἦναι αὐτάρκης.

Οὕτω ὁ Χριστιανισμὸς διὰ τὴν